

Het is algemeen bekend dat zo ongeveer elke moeder rond half-negen 's ochtends, maakt niet uit welke dag, bereid is iemand de nek om te draaien. Op die bewuste dinsdagochtend van 8 oktober bereikte ik dat punt al om kwart voor acht. Als je nog nooit een peuter vol stroop in een luier hebt hoeven wurmen, terwijl je dochter van vier besluit haar haar te knippen vlak voor je haar naar de kleuterschool moet brengen en je ondertussen probeert te achterhalen waar de oppas uithangt en koffiedrab van een overgelopen pot staat op te dweilen omdat je met een door slaapgebrek verdoofd hoofd vergeten bent een filter in het apparaat te doen, dan zal ik je even bijpraten.

Ik was bereid iemand de nek om te draaien. Het maakte me niet uit wie.

Ik ging te laat komen.

Mijn agent zat al in een trein vanuit New York op weg naar een veel te duur restaurant hier in de stad waar we onder het genot van een brunch zouden bespreken hoever ik nou precies over de deadline van een boek zat, waaraan ik al drie keer was begonnen en dat ik waarschijnlijk nooit af zou maken omdat... Jezus, kijk dan. Redenen te over.

Ik woonde in South Riding in een koloniaal huis met twee verdiepingen, niet zo heel ver van het centrum van de stad, dus tien uur had heel redelijk geklonken toen ik de afspraak inplande. Maar echt dichtbij was het nou ook weer niet, want mensen die toch bij hun volle verstand waren, voelden zich geroepen om levensgrote poppen in hun auto te zetten zodat ze de carpoolstrook konden gebruiken zonder op de bon geslingerd te worden of te

worden beschoten door medeweggebruikers die nog niet zo diep gezonken waren dat ze poppen hadden aangeschaft.

Begrijp me niet verkeerd. Ik had het prima naar mijn zin gehad in South Riding – voor de scheiding. Vóórdat ik wist dat mijn echtgenoot naar bed ging met onze makelaar, die ook nog eens in het bestuur van de vereniging van huiseigenaren zat. Ergens heb ik het vermoeden dat dit niet was waar deze salesdame op doelde toen ze onze paradijselijke buitenwijk aanpreef met de woorden ‘er hangt hier echt een dorpsgevoel’. In de brochure hadden foto’s gestaan van gelukkige gezinnetjes die met de armen om elkaars schouders poseerden op heerlijk ouderwetse veranda’s. Ik had woorden als ‘idyllisch’ en ‘rustig’ in de mond genomen om de buurt te beschrijven, omdat je op de hoogglanzende pagina’s van een makelaarsfolder nou eenmaal niet door de ramen kunt kijken, naar de uitgebluste bitse moeder of de blote plakkerige peuter, of de haren en het bloed en de koffie op de vloer.

‘Mama, jij moet het weer vastmaken!’ Delia stond in de keuken met haar vingers over de vochtige stoppels op haar hoofd te wrijven, op de plek waar ze zichzelf had verwond met de keukenschaar. Er liep een dun straaltje bloed over haar voorhoofd en ik veegde het af met een oud spuugdoekje, voordat het in haar oog terecht zou komen.

‘Ik kan het niet vastmaken, schat. We gaan straks na school wel even langs de kapper.’ Ik drukte het doekje tegen de kale plek op haar hoofd tot het stopte met bloeden. Daarna kroop ik, met mijn mobiel tussen schouder en oor geklemd, onder de tafel om de haarlokken die mijn dochter had laten vallen bij elkaar te schrapen en telde ondertussen hoe vaak de telefoon overging.

‘Maar zo kan ik niet naar school. Straks lacht iedereen me uit!’ snotterde Delia. Zachary zat in zijn kinderstoel een ontbijtwafel in zijn haar te smeren en gaapte zijn zusje aan. ‘Papa kan het wel maken.’

Ik knalde met mijn hoofd tegen de onderkant van het tafelblad en mijn tweejarige zoon zette het op een brullen. Ik kwam stram overeind, met een hand vol haarslierten van mijn dochter.

De rest van de afgeknipte plukken plakte aan de stroopvlek op mijn knie. Ik slikte een scheldwoord in dat, als ik het hardop had gezegd, gegarandeerd nog weken door mijn zoon zou zijn herhaald vanuit het zitje van een supermarktkarretje en ik dumpte de keukenschaar vol haren in de gootsteen.

Na zo ongeveer zevenenveertig keer overgaan kreeg ik de voicemail.

‘Hi, Veronica? Met Finlay. Alles goed, hoop ik?’ zei ik zo vriendelijk mogelijk, voor het geval ze was omgekomen bij een verkeersongeluk of afgelopen nacht levend verbrand was in haar huis. Je wilt tenslotte niet de hork zijn die in een voicemailbericht dreigt iemand te vermoorden omdat ze te laat is, om er vervolgens achter te komen dat diegene in de tussentijd al op een andere manier de pijp uit is gegaan. ‘Ik dacht dat je hier om halfacht zou zijn, zodat ik op tijd weg kon naar mijn afspraak in de stad. Maar misschien was je het vergeten?’ De opgewekte klank aan het einde van de zin moest aangeven dat het geen punt was. Dat het helemaal goed zat tussen ons. Maar het zat helemaal niet goed. Het ging in de verste verte niet goed met me. ‘Bel me even als je dit hoort. Alsjeblieft,’ voegde ik eraan toe voor ik ophing. Want mijn kinderen waren erbij en we zeggen altijd ‘alsjeblieft’ en ‘dank je wel’. Ik hing op, belde mijn ex, ramde mijn telefoon weer tegen mijn oor en voelde het laatste restje hoop de dag tot een goed einde te brengen door mijn vingers glippen.

‘Komt Vero nog?’ vroeg Delia, terwijl ze aan het knipwerkje op haar hoofd pulkte en fronsend naar haar plakkerige rode vingers keek.

‘Dat weet ik niet.’ Grote kans dat Vero Delia op schoot zou nemen en het slagveld zou transformeren tot een of ander modieus kapsel. Of de boel zou wegwerken onder een ingewikkelde vlecht. Ik was er zo goed als zeker van dat elke poging die ikzelf in die richting zou wagen de zaak alleen nog maar erger zou maken.

‘Kun je tante Amy niet bellen?’

‘Je hebt geen tante Amy.’

‘Wel waar. Ze zat bij Theresa in het clubje toen ze op school

zaten. Zij kan mijn haar wel weer vastmaken. Ze weet alles van cosmeticam.'

'Je bedoelt cosmeticá. En nee, dat Amy samen met Theresa bij een studentenvereniging heeft gezeten betekent nog niet dat ze jouw tante Amy is.'

'Ben je papa aan het bellen?'

'Ja.'

'Die weet hoe je dingen moet maken.'

Ik dwong mezelf tot een glimlach. Steven wist ook hoe je dingen kapot moest maken. Zoals dromen en een huwelijk. Maar dat zei ik niet. In plaats daarvan beet ik op mijn tanden, omdat kinderpsychologen zeggen dat het ongezond is om je ex af te kraken tegenover de kinderen. En mijn gezonde verstand zei me dat je dat zeker niet moest doen terwijl je stond te wachten tot de ex in kwestie zijn telefoon opnam, omdat je hem wilde vragen op de kinderen te passen.

'Hij gebruikt Donald Ducktape,' hield Delia vol, achter me aan lopend door de keuken, terwijl ik de borden boven de vuilnisbak leeg schraapte en ze daarna in de gootsteen dumpte, samen met mijn laatste restje verstand.

'Je bedoelt ducttape. We kunnen je haar niet maken met duct-tape, schatje.'

'Papa wel.'

'Wacht even, Delia.' Ik gebaarde dat ze stil moest zijn toen mijn ex eindelijk opnam.

'Steven.' Hij klonk al ruzieachtig voor hij ook maar goedemorgen had gezegd. Bij nader inzien geloof ik dat hij niet eens goedemorgen zei.

'Ik heb je hulp nodig. Vero heeft het vanochtend laten afweten en ik ben eigenlijk al te laat voor een afspraak met Sylvia in de stad. Ik moet Zach een paar uurtjes bij jou achterlaten.' Mijn zoon schonk me vanuit zijn kinderstoel een kleverige grijns, ik poetste met het vochtige doekje de plakkerige vlek van mijn broek. Het was de enige fatsoenlijke broek die ik had. Ik werk in mijn pyjama. 'En misschien moet hij ook even in bad.'

‘Ja,’ zei Steven langzaam. ‘Wat betreft Vero...’

Ik stopte met deppen en liet het spuugdoekje in de luiertas vallen die naast me op de vloer stond. Ik kende dat toontje. Het was hetzelfde toontje waarmee hij me verteld had dat hij en Theresa zich verloofd hadden. En het was ook het toontje waarop hij me afgelopen maand had verteld dat zijn hoveniersbedrijf lekker liep omdat Theresa zoveel mensen kende in de vastgoedwereld, en dat hij zo goed in de slappe was zat, en o, trouwens, hij had met een advocaat gesproken over het ouderlijk gezag. ‘Ik had je gisteren al willen bellen, maar Theresa en ik hadden kaartjes voor de wedstrijd en voor ik het wist was de dag alweer om.’

‘Nee.’ Ik greep me vast aan het aanrecht. *Nee, nee, nee.*

‘Je werkt thuis, Finn. Je hebt voor Zach toch geen fulltime oppas nodig...’

‘Dit meen je niet, Steven.’ Ik kneep tussen mijn ogen tegen de opkomende hoofdpijn, Delia trok aan mijn broekspijp en zeurde door over ducttape.

‘Dus ik heb haar ontslagen.’

*Klootzak.*

‘Ik kan het me niet veroorloven om jou telkens uit de brand te helpen...’

‘Mij uit de brand te helpen? Ik ben de moeder van je kinderen! Dat heet alimentatie.’

‘Je loopt achter met het aflossen van de auto...’

‘Dat haal ik in zodra ik het voorschot op mijn boek binnen heb.’

‘Finn.’ Als hij mijn naam uitsprak klonk het altijd als een verwensing.

‘Steven.’

‘Misschien wordt het tijd dat je op zoek gaat naar een echte baan.’

‘Zoals hydraulisch zaaien bij de burens?’ Ja sorry, ik liet me gaan. ‘Dit is mijn echte baan, Steven.’

‘Flutboeken schrijven is geen echte baan.’

‘Het zijn romantische thrillers! En ik heb de helft van het ho-

norarium als voorschot gekregen. Ik sta onder contract! Ik kan niet zomaar onder een contract uit. Dan zou ik het terug moeten betalen.' En ik voegde eraan toe, omdat ik flink giftig was: 'Tenzij je me ook daarmee uit de brand wilt helpen?'

Hij mopperde in zichzelf en ik ging op mijn knieën zitten om de koffiedrab verder op te dweilen. In gedachten zag ik hem zitten in de brandschone keuken van haar onberispelijke designhuis in de stad met een dubbele espresso voor zijn neus, zich de haren die hij nog had uit het hoofd trekkend.

'Drie maanden.' Hij verloor zijn geduld tegenwoordig net zo snel als de haren rond zijn kruin, maar dat zei ik niet, want ik had meer behoefte aan een oppas dan aan het genoegen dat het afbreken van zijn tere mannelijke ego me verschaft. 'Je loopt drie maanden achter met de hypotheek, Finn.'

'Je bedoelt de huur. De huur die ik aan jóu betaal. Doe even normaal, Steven.'

'En als je de rekening voor de aanvullende bijdrage die de vereniging van huiseigenaren je in juni heeft gestuurd niet betaalt, gaan ze beslag leggen op het huis.'

'Hoezo weet jij dat?' vroeg ik, hoewel ik het antwoord al wist. Hij lag te rampetampen met onze makelaar en zijn beste vriend was onze kredietverstrekker. Zó wist hij het.

'Ik denk dat het beter is als de kinderen bij mij en Theresa komen wonen. Permanent.'

Ik liet de telefoon bijna uit mijn handen vallen. Ik liet de prop keukenpapier liggen, stormde de keuken uit en fluisterde op scherpe toon: 'Geen denken aan! Ik laat mijn kinderen never nooit onder een dak wonen met die vrouw.'

'Jouw royalty-inkomsten zijn te laag om alleen al de boodschappen van te betalen.'

'Misschien zou ik een keer een boek af kunnen maken als je mijn oppas er niet uit had geknikkerd.'

'Finn, je bent nu tweeëndertig...'

'Niet waar.' Ik was eenendertig. Het zat Steven gewoon dwars dat ik drie jaar jonger was dan hij.

‘Je kunt je niet je hele leven in dat huis opsluiten om verhaaltjes te verzinnen. We hebben echte rekeningen en echte problemen waar je je mee bezig moet houden.’

‘Zak,’ mompelde ik tussen mijn tanden. De waarheid was hard. En een hardere waarheid dan Steven was er niet.

‘Kijk,’ zei hij, ‘ik probeer dit in alle redelijkheid op te lossen. Ik heb aan Guy gevraagd je tot het eind van het jaar de tijd te geven, zodat je iets anders kunt zoeken.’ Guy. Zijn vroegere-corpsbal-vriendje-nu-echtscheidingsadvocaat. Dezelfde Guy die zich in onze studententijd klem zoop en daarna de achterbank van mijn auto onder kotste was nu de advocaat die elke zaterdag op de golfbaan stond met de rechter en degene die ervoor gezorgd had dat ik de kinderen in het weekend niet mocht zien. Bovendien had Guy de rechter zover gekregen dat de helft van het voorschot op mijn laatste boek naar Theresa ging, als vergoeding voor de schade die ik had toegebracht aan haar auto.

Oké, prima.

Ik geef toe dat het misschien niet zo handig was dat ik naar de fles had gegrepen en de uitlaat van Theresa’s BMW had volgepropt met Play-Doh toen Steven me vertelde dat ze zich zouden gaan verloven, maar dat ze ervandoor ging met de helft van mijn voorschot én mijn echtgenoot voelde toch wel alsof het mes nog een keer werd omgedraaid.

Vanuit de lege eetkamer keek ik naar Delia die het haar dat ze nog had om een plakkerige rode vinger draaide. Zach jengelde en schoof onrustig heen en weer in zijn kinderstoel. Als ik in de komende drie maanden niets verdiende, zou Guy vast wel een manier vinden om mijn kinderen bij me weg te halen en ze ook aan Theresa te geven.

‘Ik ben al laat. Ik heb geen tijd om dit nu met je te bespreken. Kan ik Zach naar je toe brengen of niet?’ *Ik ga niet huilen. Ik ga niet...*

‘Oké,’ zei hij vermoeid. Steven wist niet wat vermoeidheid was. Hij had koffie en acht ononderbroken uren slaap per nacht. ‘Finn, het spijt...’

Ik hing op. Het was minder bevredigend dan een knietje in zijn kruis, en ja, het was waarschijnlijk kinderachtig en banaal, maar nadat ik hem had afgekappt voelde ik me toch net iets beter. Net iets minder met stroop besmeurd en net iets minder te laat voor mijn afspraak.

Hoe dan ook. Het ging nog steeds niet goed. Het ging in de verste verte niet goed met me.

Ik voelde weer een ruk aan mijn broekspijp. Delia keek naar me op met tranen in de ogen en haar haren vol bloederige klitten die alle kanten op piekten.

Ik zuchtte diep. 'Ducttape. Ik weet het.'

Een muffe herfstachtige lucht kwam me tegemoet toen ik de tussendeur naar de garage opendeed. Ik deed het licht aan, maar dat veranderde niets aan de deprimerende sfeer in de halflege ruimte met een olievlek op de betonnen vloer die Stevens pick-up had achtergelaten en daarnaast mijn uit de kluiten gewassen gezinsauto met schuifdeur, bedekt met een laagje stof. Iemand had een mannelijk geslachtsdeel op de vieze achterraut getekend en ik moest het van Delia zo laten omdat ze het op een bloem vond lijken. Het complete plaatje leek symbool te staan voor hoe mijn leven er op dit moment uitzag. Tegen de achterwand van de garage stond een werkbank met erboven een grote plaat vol gaatjes om gereedschap aan op te hangen. Er was alleen geen gereedschap. Behalve dan mijn roze plantenscheepje dat ik voor tien dollar in de supermarkt had gekocht en een handvol dingen die Steven had achtergelaten toen hij de garage leeghaalde. Dat hoorde allemaal bij zijn hoveniersbedrijf, had hij gezegd. Ik zocht tussen de rommel die op de werkbank was achtergebleven – schroeven, een kapotte hamer, een fles met een restje meubelreiniger – en vond een rol zilverkleurige ducttape. Hij was net zo harig en plakkerig als mijn kinderen en ik nam hem mee naar binnen.

Delia's waterlanders waren verdwenen. Ze keek naar de rol tape met het vertrouwen van een meisje dat nog niet in de steek was gelaten door de belangrijkste man in haar leven.

‘Weet je het zeker?’ vroeg ik, terwijl ik een handvol roodbruine haarslierten voor haar omhooghield.

Ze knikte. Ik haalde een muts van de kapstok in de hal en ging terug naar de keuken. Zach zat naar ons te kijken, er zat een stukje ontbijtwafel op zijn hoofd geplakt en met een haast bovenaardse blik in zijn opengesperde ogen drukte hij zijn plakkerige vingers telkens even tegen elkaar. Ik was er zo goed als zeker van dat hij met een grote boodschap bezig was.

Dat kon er ook nog wel bij. Steven moest hem maar een schone luier omdoen.

De schaar lag bedolven onder de vieze ontbijtbordjes, dus ik trok een mes uit het messenblok op het aanrecht. De tape kwam met een snerpend geluid los van de rol. Ik hield de afgeknipte haarslierten tegen de zijkant van Delia’s hoofd en wikkelde de tape er als een afzichtelijke zilveren kroon omheen tot het haar (zo ongeveer) weer op zijn plek zat. Het mes was bot en nauwelijks scherp genoeg om de tape van de rol te snijden.

*Jezus.*

Ik forceerde een glimlach en trok de gebreide muts net ver genoeg over haar hoofd om de sporen te verbergen. Delia keek me breed grijnzend aan en veegde met haar kleine vingertjes de Frankensteinachtige slierten uit haar ogen.

‘Blij?’ vroeg ik, terwijl ik mijn best deed om niet ineen te krimpen en geen aandacht te schenken aan de losgeschoten pluk die op haar schouder lag.

Ze knikte.

Ik stopte het mes en de tape samen met mijn telefoon in mijn schoudertas en tilde Zach uit zijn kinderstoel, ik hield hem precies hoog genoeg om de walm uit zijn afgezakte broek te kunnen ruiken. Tevreden plantte ik hem op mijn heup en gooide de deur achter me dicht.

Het ging prima met me, zei ik tegen mezelf, terwijl ik op de garagedeuropener ramde die aan de muur hing. Het motortje lichtte op en onder een angstaanjagend geknars dat het gekwebbel van de kinderen overstemde rolde de deur omhoog, waarna

het grauwe licht van de najaarszon de garage binnenstroomde. Ik installeerde ons allemaal in de auto, waarbij ik Zachs klamme, afgezakte broek voorzichtig in zijn zitje plooidde. Het was niet zo bevredigend als een knietje in het kruis van mijn ex, maar vandaag was een plakkerige peuter in een poepluier het hoogst haalbare.

‘Waar gaat Zach naartoe?’ vroeg Delia toen ik de auto startte en achteruit de garage uit reed.

‘Zach gaat naar papa’s huis. Jij gaat naar school. En mama...’ Ik drukte op de afstandsbediening van de garagedeur in mijn auto en wachtte tot hij in beweging kwam. Er gebeurde niets.

Ik trok de handrem aan en boog me naar voren om in de garage te kunnen kijken. Het lampje van het motortje was uit. Net als de lampen bij de voordeur en het licht in Delia’s slaapkamer dat ze altijd vergat uit te doen. Ik haalde mijn telefoon uit de luiertas tevoorschijn en controleerde de datum.

*Shit.* Ik was een maand te laat met de energierekening. Ik drukte mijn voorhoofd tegen het stuur en bleef zo een tijdje zitten. Nu zou ik Steven moeten vragen de rekening voor me te betalen. Hij zou de energieleverancier moeten bellen en ze smeken om de stroom aan te sluiten – alweer. Ik zou hem moeten vragen hiernaartoe te komen om mijn garagedeur met de hand dicht te doen. En tegen de tijd dat ik straks weer thuis was zou Guy waarschijnlijk al op de hoogte zijn.

‘Waar ga jij nou heen, mama?’ vroeg Delia.

Ik tilde mijn hoofd op en staarde naar dat stomme roze plantenschepje op het gereedschapsbord. Naar het donkere raam van mijn werkkamer waar ik al weken niet was geweest. Naar het onkruid dat over het pad in de voortuin kroop en de stapel rekeningen die de postbezorger op het trapje naar de voordeur had gegooid omdat de brievenbus vol zat. Ik zette de auto in zijn achterruit, ving in mijn achteruitkijkspiegel een glimp op van de snotterige, met stroop besmeurde, engelachtige gezichtjes van mijn kinderen en voelde mijn hart ineens krompen bij de gedachte dat Steven en Theresa ze van me af zouden kunnen nemen. ‘Mama gaat kijken of ze wat centjes kan verdienen.’